

LISA SCOTTOLINE

ZÎMBET UCIGAȘ

Traducere și note de
CEZARA-MARIA PĂSTRĂV

TRITONIC
crimescene.ro

Alien Registration No. 2129258

Birth date Aug 31 1881
(Month) (Day) (Year)

Born in Arcoli-Vicenza Italy
(City) (Province) (Country)

Name Miragetta rene Scottolini
(First name) (Middle name) (Last name)

Citizen or subject of Italy
(Country)

Length of residence in United States 32 yrs. 1 mos.

Address of residence 4923 Thompson St
(Street address or rural route)
PHILADELPHIA PA
(City) (County) (State)

RIGHT INDEX FINGERPRINT

Height 5 ft. 2 in.

Weight 145 lb.

Color of hair Brown

Distinctive marks scar on forehead left side

Sandra L. Walsh
(Signature of Identification Official)

Application filed in Alien Registration Division. Copy filed with Federal Bureau of Investigation office at PHILADELPHIA, PA.

16-5038-1

Alien Registration No. 3225477

Birth date May 4 1893
(Month) (Day) (Year)

Born in Arcoli Vicenza Italy
(City) (Province) (Country)

Name Maria rene Scottolini
(First name) (Middle name) (Last name)

Citizen or subject of Italy
(Country)

Length of residence in United States 29 yrs. 9 mos.

Address of residence 4923 Thompson Street
(Street address or rural route)
PHILADELPHIA PA
(City) (County) (State)

RIGHT INDEX FINGERPRINT

Height 5 ft. 2 1/2 in.

Weight 147 lb.

Color of hair Brown

Distinctive marks none

Maria L. Wall
(Signature of Identification Official)

Application filed in Alien Registration Division. Copy filed with Federal Bureau of Investigation office at PHILADELPHIA PA.

16-5038-1

*În memoria tatălui meu,
Frank Joseph Scottoline,*

*și a bunicilor mei,
Giuseppe și Mary Scottoline*

*O femeie este ca un pliculeț de ceai. Nu știi
cât este de tare pînă cînd nu este în apă fierbinte.*

— ELEANOR ROOSEVELT

UNU

— Rosato și Asociații, spuse Mary DiNunzio în receptor, apoi își trase o palmă pentru că răspunsese la telefon.

Cel care suna era Premenstrual Tom, un tip care voia să dea în judecată Poliția din Philadelphia, Congresul Statelor Unite și un imbecil local. Suna la birou la orice oră și lui Mary îi părea rău pentru el. Evident, nu era în toate mințile și nimerise peste unul dintre puținii avocați din oraș care n-ar fi dat în judecată nebunii de legat.

— Sînt domnul Thomas Cott! țipă el. Cu cine vorbesc?

— Sînt Mary DiNunzio. Am vorbit ieri...

— Dă-mi-o la telefon pe domnișoara Benedetta Rosato!

— Domnișoara Rosato a plecat, domnule.

Mary aruncă o privire la ceas. 10.16 p.m. Toată lumea plecase acasă cu ore în urmă și, pînă acuma, încăperile fuseseră binecuvîntat de liniștite.

— Biroul este închis.

— Și atunci tu ce faci acolo, domnișoară Mary DiNunzio?

Bună întrebare, domnule Thomas Cott. Mary lucra din nou pînă tîrziu, citind pînă cînd ochii ei căprui se înroșeau și lentilele de contact deveneau la fel de uscate ca și cerealele pentru micul dejun. Tot felul de documente acopereau masa de conferințe ca un strat gros de zăpadă și silueta ei compactă fusese curbată în scaunul rotativ atît de mult timp că se simțea ca o chiftea.

— Domnule Cott, lăsați un mesaj și o să-i spun lui Bennie...

— Refuz să mai las mesaje! Dă-mi-o pe domnișoara Benedetta Rosato la telefon! Cer să mi se spună de ce nu vrea să mă reprezinte! Drepturile constituționale sînt domeniul ei, așa scrie pe calculator!

— Ce calculator?

— Ța din bibliotecă. Pe site, site-ul vostru! Scie chiar acolo! Aste este publicitate falsă! Drepturile mele constituționale nu contează? Eu nu contez?

— Domnule Cott, nici un avocat nu poate lua toate cazurile, îi răspunse Mary, apoi ezită. Bennie le spusese asociaților să nu vorbească cu Premenstrual Tom, dar dacă i-ar fi putut explica situația, poate că ar fi încetat să mai sune. Cred că Bennie v-a spus de ce cazul dumneavoastra nu ar putea fi câștigat. A practicat dreptul constituțional mulți ani și judecata ei este excelentă, așa că...

— Toți judecătorii sînt băgați în asta! Sînt corupți cu toții, pînă la ultimul! Primăria este un cuib de conspiratori și corupți! Primarul îi are pe toți în buzunar!

— Domnule Cott, judecătorii nu sînt corupți, și cazul dumneavoastră ar ajunge într-un tribunal federal oricum...

— Nu mă păcăliți, nici una din voi! Dă-mi-o pe domnișoara Benedetta Rosato la telefon în momentul ăsta! Știu că-i acolo! Trebuie să fie, acasă nu e!

Mary clipi.

— De unde știți că ...

— Am fost la ea acasă! Am batut la ușă, am așteptat să-mi deschidă. Ferestrele erau întunecate!

Mary înțepeni.

— De unde ai adresa ei?

— Din cartea de telefoane, am căutat-o! Crezi că-s un *incapabil*? N-oi avea eu o diplomă drăguță în drept, dar nu sînt un *incapabil*, DOMNIȘOARĂ MARY DiNUNZIO!

Dintr-o dată lui Mary nu-i mai păru rău pentru el. Acum striga mai tare, aproape urla.

— AM SPUS dă-mi-o pe DOMNIȘOARA BENEDETTA ROSATO la telefon ÎN MOMENTUL ĂSTA! ȘTIU că e chiar acolo, lîngă tine!

— Domnule Cott, dacă ați vrea doar...

— NU MĂ MINTI! Să nu îndrăznești SĂ MĂ MINTI!

— Domnule Cott, eu nu...

— Vin acolo, CĂȚEA MINCINOASĂ! Vin acolo și o să te ÎMPUȘC...

Mary închise telefonul, zguduită. Sala de conferințe devin brusc tăcută. Aerul părea încărcat. Îi trebui un moment să înțeleagă ce se petrecuse. Bine, Premenstrual Tom se transformase în Tom Psihopatul, și nu mai era amuzant. Bennie era la un dîneu ACLU*, dar trebuia să se încheie în curînd. Ar fi putut fi pe drum spre casă. Mary trebuia să o avertizeze. Se întinse spre telefon pentru a suna pe mobilul șefei ei.

Ring, rrrriinnng! Telefonul sună sub mîna lui Mary, surprinzînd-o neplăcut. *Rrrriinnng!* Scriși din dinți și îl lăsă să sune încă de două ori ca să răspundă robotul. N-ar fi trebuit să vorbească deloc cu Premenstrual Tom. Cînd avea să învețe? Reflexele ei de fată bună — Ajută, Fii de Treabă, Spune Adevărul — nu funcționau în practicarea dreptului.

Mary apăsă tasta pentru linia ei telefonică directă și o sună pe Bennie, dar nu răspunse nimeni. Îi lăsă un mesaj detaliat, apoi închise neliniștită. Urma să sune peste cinci minute să se asigure că șefa ei primise mesajul.

Mary se lăsă pe spate în scaunul ei rotativ, dorindu-și dintr-o dată să nu fii fost singură în birou. Aruncă o privire spre ușa sălii de conferințe, surprinsă că pragul era întunecat. Cine stinsese luminile de la recepție? Poate oamenii de serviciu, cînd plecaseră.

Vin acolo și te împusc.

Mary fixă telefonul cu privirea, provocîndu-l să sune din nou. Nu scosese receptorul din furcă pentru că procedura cerea ca mesajele amenințătoare să fie înregistrate pentru a servi ca dovezi, în caz că biroul ar fi trebuit să ceară un ordin de restricție, ca în cazul lui Premenstrual Fred. Mary se întrebă în trecere dacă n-ar fi fost posibil să-și găsească o carieră care să nu atragă variate manifestări de furie homicidă sau reclame tv proaste.

* ACLU — American Civil Liberties Union

Treci peste asta își spuse. Premenstrual Tom se descărcase și în holul clădirii era un post de securitate. Paznicul nu ar fii lăsat pe nimeni să urce fără să o sune mai întâi, mai ales în afara orelor de program, și în ultima vreme nu se putea trece de securitate fără un permis de conducere și o notă de ipotecă.

Se apucă din nou de lucru, îndesînd o buclă de un blond întunecat înapoi în cocul francezesc și luînd de pe masă documentul pe care îl citea. Era o scrisoare datată în 17 decembrie 1941, de la biroul central al agenților teritorialii, o agenție federală care nu mai exista. Calitatea era proastă pentru că era o copie Xerox a unui clișeu foto făcut după o copie la indigou și în alte circumstanțe Mary ar fi scos bani pentru vechimea documentului. Toți cei din birou numeau acest caz History Channel, dar ei îi plăcea History Channel. Lui Mary îi plăcea cam tot ce vedea la televizor, mai puțin emisiunea Actor's Studio, pe care n-ar fi urmărit-o nici sub amenințare cu arma. Dar nu vroia să se gîndească la amenințări cu arma acum.

Mary mîzgăli INUTIL pe un autocolant, îl lipi de scrisoare și o puse pe teancul INUTIL din fața ei. Ignora cu bună știință înălțimea teancului INUTIL pentru că altă atitudine ar fi fost INUTILĂ. Era înconjurată de documente care umpleau cutii de carton aliniat de-a lungul peretelui sălii de conferințe. Undeva în aceste cutii se afla dosarul unui bărbat pe nume Amadeo Brandolini. Amadeo emigrase în Statele Unite din Italia, se căsătorise, avusese un fiu și începuse o afacere cu pescuit. Cînd izbucni al doilea război mondial, a fost arestat de FBI și închis la fel cu alte zece mii de italieni în baza unui act mai bine cunoscut pentru că a autorizat închiderea japonezilor. Amadeo a pierdut totul și în cele din urmă s-a sinucis în lagăr. Reprezentanții fiului său o angajaseră pe Mary pentru a intenta proces pentru reparații, iar ea nu putea face altceva decît să-l jlească. Prea puține emisiuni de pe History Channel aveau un final fericit, motiv pentru care toată lumea se uita pe Fox.

Rring! Telefonul sună și Mary sări cât colo. Trebuia să fie din nou Premenstrual Tom, pentru că îi spusese lui Bennie să o sune pe mobil și nu mai *avea* cine să o sune la această oră, motiv pentru care lucra pînă tîrziu. Poate că lucrurile astea erau legate între ele, dar Mary nu era în dispoziția necesară unei introspecții. Se încordă. *Riiinnng! Rriinnng!*

Într-un tîrziu sunetul încetă. În sala de conferințe se lăsă liniștea din nou. Mary așteptă ca liniștea să devină din înspăimîntătoare, confortabilă, dar asta nu se întîmplă. Recepția rămînea întunecată. Încercă să se relaxeze, dar nu reuși. Aruncă o privire peste umăr, deși se afla la etajul treizeci și doi. Afară era întuneric și în oglinda de onix a ferestrelor văzu sala nou noută de conferințe, o masă dezordonată, plină de pahare de plastic de cafea și o isterică cu diplomă în drept.

Vin acolo și te împușc.

Mary se întoarse, ridică receptorul și formă numărul de mobil al lui Bennie. Nici de data asta nu răspunse nimeni, așa că mai lăsă un mesaj, de data asta ceva mai isteric. Închise și se uită din nou la ceas. 10:36. Era tîrziu. Nu vroia să mai rămînă acolo ca el să sune din nou. Oricum nu se putea concentra. Era vremea să plece. Se ridică din scaun, își umplu servieta cu documente, își însfăcă poșeta și părăsi sala de conferințe.

Scaune de piele și o canapea asortată se întrezăreau în recepția întunecată și Mary se grăbi pe lîngă mobila înfricoșătoare spre lift, care nu era destul de aproape. Odată ce intră, răsufală ceva mai ușurată și cînd liftul ajunsese în holul clădirii ieși din el și privi în jur, pulsul ei revenind la normal. Holul din imitație de marmură era luminat și gol, cu excepția unui birou de securitate din imitație de granit ocupat de un singur paznic, prea adormit pentru ca ea să se simtă în siguranță. Bobby Troncello, un boxeur amator pe care Mary îl cunoștea din cartier, moțăia fără îndoială, deasupra paginii de sport.

— Trezirea, Bobby, spuse ea, îndreptîndu-se către birou.

Puse servieta pe suprafața lui strălucitoare și privi peste marginea lui.

— Avem neazuri.

— Adică?

Bobby ridică privirea, trăgându-și șapca maro, pe care o ura, pînă la sprîncene. Ochii lui căprui erau umezi și sticloși, avea un nas lat, punctat de pori largi și gura îi era o tăietură, de obicei umflată de la sală. Pe birou zăcea deschis un exemplar din *Daily News*, în format de ziar de scandal, cu paginile tăiate într-un zig-zag fin, și o doză de Cola caldă se învecina cu ambalajul alb al unei cine cu friptură și brînză. Nu mai rămăsese decît un capăt din sandvișul lung, rotunjit, ca un cot maroniu.

— Tocmai am primit un telefon de un tip foarte mînios, pe nume Tom Cott. Nu știu cum arată, dar m-a amenințat că vine aici în noaptea asta și mă împușcă.

— Hopa.

Fruntea lui Bobby se încreți, într-un fel nefericit.

— Ar trebui să-mi spui să nu-mi fac griji.

— Nu-ți fă griji, Mare. Bennie ne-a spus deja să fim cu ochii în patru după tipul ăsta. Nimeni nu urcă, știți doar. Dacă vine în holul meu, mă ocup personal de el. Nu las eu pe nimeni să-i facă rău fetei mele de cartier.

Mary zîmbi, aproape liniștită.

— S-a dus la Bennie acasă în noaptea asta. A spus că i-a găsit adresa de cartea de telefoane. Am sunat-o și i-am lăsat un mesaj de avertizare, dar îmi fac griji.

— Pentru *Rosato*? Eu mi-aș face griji pentru el.

Bobby rise, ridicîndu-se ca să-și întindă brațele care îi tensionau cusăturile mîneșilor blazerului maro. Reverele sale se despărțiră cînd se întinse, emanînd un miros amețitor de parfum Drakkar Noir și ceapă prăjită.

— Dacă prostul ăla se pune cu ea, o să-și ia o bătaie de-o să-i sune apa în cap.

— Dar a spus că vrea să mă împuște. Sau să ne împuște pe noi. Cred.

Mary nu își amintea prea multe din ce spuse Pre-menstrual Tom după împușc și faptul că o numise o cățea o deranja mai mult decît ar fi fost cazul, mai ales că făcea parte din contextul unei amenințări cu moartea.

— Dacă are un pistol? Dacă se duce acasă la Bennie cu un pistol?

— Și ce dacă? Rosato are permis pentru armă.

Bobby sforăi.

— Îi dă o gaură înainte ca el să-și nimerească buzunarul pantalonilor.

În mod ciudat, mă simt mai rău.

— Astea-s cele mai bune replici ale tale, Bobby?

— Nu-ți fă griji, totul e în regulă. Ai muncit prea mult, noapte de noapte. Dă-mi voie să-ți găsec un taxi.

Bobby luă servieta lui Mary, înconjură biroul de securitate și își trecu un braț mirositor în jurul umerilor ei.

— Apropo, te-ai hotărât în privința prietenului meu, Jimmy? Mă lași să te combin cu el?

Mary își ascunse groaza. Bobby tot încerca să o combine cu prietenii lui boxeuri, o buclă neîntreruptă de Joey-i, Billy-i și un Pooch rătăcit. În ultima vreme toată lumea se juca de-a pețitorii, de parcă se hotărâseră că Mary nu mai are voie să fie o Văduvă Tină. Nu știuse că exista o limită oficială.

— Ți-am spus de Jimmy. Am fost la liceu împreună, e un tip tare de treabă. Lucrează cu taică-su ca instalator, are o mașină drăguță. Are bilete la meciul lui Eagles. La nivel de club, Mare.

— Mersi, dar nu prea cred.

— Ești sigură?

Bobby o conduse la ușa de alamă lustruită, o deschise pentru ea și o împinse ușor afară pe trotuar. Aerul nopții era proaspăt și înviorător și nu erau aproape deloc mașini pe stradă la ora aceea. Rosato și Asociații se mutase în niște birouri mai drăguțe din centru, de când se ocupau de cazuri mai importante și noua locație mai pretențioasă făcea mai ușoară găsirea unui taxi. Bobby opri unul aproape imediat.

— Hai, Mare, de ce nu vrei să-i dai o șansă lui Jimmy?

Mary zîmbi.

— Să-i dau o șansă? Ești un adevărat poet.

— Trebuie să revii pe calea cea bună, fată.

Bobby dechise portiera, făcându-i din ochi.

— Poate altă dată, mersi.

Mary se urcă pe bancheta din spate a taxiului, îi făcu din mână lui Bobby și îi dădu șoferului, un bărbat mai în vîrstă, chel, adresa. Acesta abia încuviință din cap drept răspuns, ciudat de taciturn pentru un șofer de taxi din Philadephia și pentru o clipă ea crezu că nu vorbește engleza, dar pe legitimația lui scria John Tucker. Porniră hurducîndu-se printre străzile întunecate și pustii. Interiorul taxiului avea un aer neobișnuit. Preșurile negre duhneau a spray cu aromă de căpșuni, bancheta de vinil strălucea de curățenie și centurile chiar funcționau. Era prea pe dos pentru Philly și Mary se simțea dezorientată.

— Păstrați taxiul foarte curat, spuse ea politicoasă, dar el nu-i răspunse.

Poate nu o auzise.

— Mașina e așa de curată! spuse ea mai tare.

Dar tot nu primi nici un răspuns așa că o lăsă baltă și se afundă și mai mult la locul ei, privind pe fereastră în timp ce goneau pe Walnut pe lângă localuri întunecate. Cîțiva oameni de afaceri mergeau pe stradă, bărbații cu cravatele slăbite, femeile cu poșetele fluturînd. Un vagabond zdrențaros striga în colțul străzii, amintindu-i de Premenstrual Tom. Căută prin poșetă, scoase mobilul și formă numărul lui Bennie. Niçi acum nu îi răspunse șefa și ea îi mai lăsă un mesaj. Închise și urmări reacția șoferului în oglinda retrovizoare. Acesta nu spuse nimic, dar privirea i se mută mult spre dreapta. Călătoriră în tăcere spre cartierul ei și el intră cu taxiul mai dur decît era necesar pe strada ei. Fără motiv, Mary se simți de parcă îi făcuse o nedreptate, astfel încît, atunci cînd opri în fața casei ei, îi dădu o bancnotă de zece dolari pentru o cursă de șase.

— Păstrează restul, spuse ea, dar el nu făcu decît să dea din nou din cap.

Deschise portiera, își adună lucrurile și abia ieșise din mașină cînd șoferul călcă accelerația și plecă în viteză, lăsînd-o singură în curbă.

Vin acolo și te împușc.

Vocea continua să se audă în capul lui Mary și atunci o lovi: Premestruial Tom ar fi putut afla unde locuia ea. Îi știa numele. Și ea era listată în cartea de telefoane. Realizarea o sperie, apoi se întrebă de ce nu se gândise la asta mai devreme. Ar putea fi aici, sau pe strada ei. Privind-o. Chiar acum. Cu un pistol.

Mătură strada cu privirea, o alee îngustă cu grupuri de câte trei case din cărămidă. Singura lumină se afla la capătul îndepărtat al străzii și nu era destul de puternică încît să o facă să se simtă în siguranță. Unii dintre vecinii ei instalaseră lumini lângă ușile lor de intrare, dar acestea nu luminau decît scările lor personale. Trotuarele erau pustii. Toată lumea era înăuntru. Cîțiva copaci plantați în curbă susurară într-o adiere de vînt și Mary îi măsură din priviri cu suspiciune. Trunchiurile lor păreau prea subțiri ca cineva să se poate ascunde îndărătul lor, dar Premestruial Tom putea fi slăbuț. Dacă nu avea rețineri de apă.

Vin acolo și te împușc

Mary simți o nevoie panicată de a intra în casă. Lumina din fața casei ei era stinsă și ea se grăbi pe scările de la intrare în întuneric, bîgînd o mîină în poșetă după chei. Putea auzi zgomotul de ceartă venind de la două case departare, de la familia Mendozas, unde nu existau niciodată certuri. Ciudat, toate păreau stranii în seara asta. Era lună plină, sau de ce? Bîjbîia cu inelul de chei cînd telefonul sună în casă. Băgă cheia în broască, o învîrti și se grăbi înăuntru, alergînd prin livingul întunecat spre telefon.

— Alo, răspunse ea și la capătul celălalt era Bennie, rîzînd.

— Nu mă ascultî, DiNunzio. V-am spus să nu vorbiți cu el.

— Am crezut că pot fi de ajutor. Acuma am intrat în casă. Unde ești?

Mary nu fusese niciodată atît de ușurată ca o sunase șefa. De fapt, niciodată nu fusese atît de ușurată să audă

că e șefa la telefon, dar asta nu însemna că o vroia moartă.

— Sînt acasă, teafără și în siguranță.

— Premenstrual Tom e acolo?

— Bineînțeles că nu. Dar îți mulțumesc că îți faci griji pentru mine. Să-mi amintești asta la evaluare.

Bennie rîse din nou și Mary presupuse că se distrase la dineul ACLU, în mod evident sărbătorindu-și dreptul acordat de Primul Amendament de a bea cocktailuri cu ciocolată.

— Bennie, cred că ar trebui să iei asta mai în serios.

— Liniște-te, copile. N-ai de ce să-ți faci griji în privința lui. Numai vorba e de el.

— De unde știi că numai vorba e de el? N-ai de unde să știi asta.

— Ba știu asta.

— Ești sută la sută sigură?

Mary nu adăugă că era puțin îngrijorată și pentru ea, personal. Sau că Premenstrual Tom o numise într-un fel care îi rănise sentimentele cînd o amenințase cu moartea.

— E așa un ciudat!

— Absolut, este! E de la sine înțeles că e un ciudat, dar asta nu spune totul.

Aproape convinsă, Mary se lăsă să cadă pe canapea și își aruncă pantofii. Aceștia alunecară pe covorul berber și stîngul ateriză lîngă ușă cu tocul în sus. Privi într-o doară în direcția lui, apoi se încruntă. O dungă subțire de lumină strălucea din prag, pe sub ușă. Nu închisese ușă de la intrare după ea?

— Ai încredere în mine, copile, spunea Bennie. Am apărut cazuri de crimă dintotdeauna. Sînt ciudați din cauza căroră ar trebui să-ți faci griji și ciudați din cauza căroră nu trebuie. Îți spun eu care sînt care.

Mary se uita la ușă. Era deschisă? Unde îi erau cheile? Mina îi era goală, nu le avea la ea. Probabil le lăsase în ușa de la intrare!

— Ciudații de care e bine să te temi sînt cei care *nu* te amenință mai întîi. Crede-mă, ăia sînt cei periculoși.

Sînt cei care nu te anunță și nu te amenință în nici un fel.

Ușa de la intrare se deschise foarte puțin. Mary înghetă. Era o adiere de vînt? Sau era cineva acolo? *Deschizînd ușa?*

— Cei cu adevărat periculoși, adevărații ucigași, așteaptă în tăcere. Și, la momentul potrivit, *lovesc*.

— Aiiii! strigă Mary care scăpă telefonul și alergă spre ușă.

Traversă camera în viteză, smulse cheile din broască și trînti ușa cu ambele mâini. *Bine. Da. Pfuiii.* Rîse umetită de ușurare. Învîrți yala ca să încuie ușa, puse și lanțul. Apoi se întoarse și o văzu.

Umbra unui bărbat fulgerînd prin fața jaluzelelor care îi acopereau fereastra din față.

Mary înghetă. Apoi umbra dispăru.

Ascultă. Nu auzi pași, dar pereții casei ei erau oricum prea groși. Poate că ar fi trebuit să deschidă ușa și să arunce o privire?

BINEÎNȚELES CĂ NU! TE-AI ȚICNIT? Se grăbi înapoi la telefon și nu-și putu ascunde panica.

— Bennie, spuse, cu respirația tăiată. Tocmai s-a întîmplat ceva foarte straniu! Un bărbat tocmai mi-a trecut prin fața ferestrei.

— Cum arăta?

— Ca o umbră!

— Stai calmă. Era cineva acolo cînd ai intrat?

— Nu.

— Și abia ai intrat.

— Corect.

Bennie chicoti.

— Nu-i nimeni afară acum.

— Dar l-am văzut!

— O umbră. O umbră nu e un bărbat DiNunzio.

— Si dacă e Premenstrual Tom? A căutat adresa ta, poate a căutat-o și pe a mea. Nu-i un incapabil.

— Oh, și ție ți-a ținut discursul ăla.

Bennie rîse.

— Te lași dusă de val. E noapte, sînt umbre. Ești doar puțin speriată, atîta tot.

— Puțin?

— Acuma, ești în regulă sau trebuie să vin acolo?

— Nu.

— Da!

— Bine, du-te și dormi. O să mă ocup de noul nostru prieten dimineată. Lasă-mi-l mie și mulțumesc din nou de telefon. Noapte bună, puștoaico.

— Noapte bună, spuse Mary, dar închise îngrijorată.

Văzuse un bărbat la fereastră? Deschisese acesta ușa? Își imaginase? Era Premenstrual Tom? Se ridică nesigură și merse desculță pînă la fereastră. Jaluzelele erau desfăcute la mijloc și aruncă o privire prin mica deschidere dintre ele. Nu putea vedea decît o porțiune din strada ei, o linie de cărămidă roșie din casa de peste drum, o dungă de asfalt și o felie din cerul negru al nopții. Norii blocau pînă și vederea spre rai, ascunzînd stelele și păstrînd luna un secret.

Mary rămase la fereastră gîndindu-se. Părea puțin probabil ca Premenstrual Tom să fie afară undeva, dar nu era imposibil. Existau oameni periculoși în oraș. Știa pentru că unul îi luase viața soțului ei. Fuseseră căsătoriți numai doi ani și Mike fusese ucis în timp ce mergea pe bicicletă pe West River Drive, lovit intenționat de o mașină. Ucigașul fusese prins, dar asta nu o alinase deloc pe Mary. Era un avocat care încerca să înțeleagă sensul justiției. Înțelegea perfect sensul pierderii.

Închise jaluzelele, se îndepărtă de fereastra din față și stinse luminile.

Aruncîndu-se într-o beznă familiară.